

Der er imidlertid én ting, der har været kendetegnende i de år, hvor det danske forsvar har optrådt på den internationale scene, og det er, at forsvaret ganske som mange humanitære organisationer og enkeltpersoner har været i stand til at løse de ofte vanskelige opgaver, det er blevet stillet over for. Det er sket på fortræffelig vis, og det er sket på en måde, der gør, at der i international sammenhæng står dyb respekt om det danske forsvar og om Danmark.

Jeg synes, det har vist, og det vil også vise sig i fremtiden, at der er behov for, at vi her i Danmark til stadighed sørger for at sikre, at vores forsvar får de materielle og personalemæssige ressourcer, der er nødvendige for, at den linje, som er stukket så godt ud i tidligere tider, kan videreføres. Det er netop den linje, regeringen ønsker at fortsætte med det foreliggende forslag om at give samtykke til, at dansk militær kan stilles til rådighed for en multinational styrke til indsættelse i Albanien.

Lad mig med det samme sige, at regeringen ikke skal savne støtte fra Venstres side, for vi støtter forslaget, selv om jeg – og utvivlsomt mange andre med mig – ikke er i tvivl om, at de 65 mand fra det danske forsvar, vi taler om her, kan blive stillet over for overordentlig vanskelige og farlige opgaver, som kan kræve en overordentlig høj pris.

Lad mig dernæst sige, at vi alle gennem pressen eller andre medier med dyb bekymring har kunnet iagttage udviklingen i Albanien – det land på Balkan, der har levet længst under kommunismens regime og har følt det mest tyngende, som har været præget af utrolig fattigdom, og som nu ganske enkelt er ved at gå i opløsning uden nogen form for lov og orden, som det så rigtigt er beskrevet indledningsvis i bemærkningerne; det kan ingen være i tvivl om. Om det er pyramidespil eller andet, man kan takke for det, er underordnet. Fakta er, at det mest undertrykte folk under kommunistisk styre nu er udsat for dybe lidelser og overgreb, og at der sker en daglig tilsidesættelse af fundamentale menneskerettigheder.

Det er først og fremmest den situation, der gør, at Danmark og det internationale samfund skal bidrage til at normalisere forholdene i det omfang, det nu er muligt, og hindre fortsatte lidelser og krænkelse af menneskerettighederne. Efter min og Venstres opfattelse vil man nemlig være dybt naiv, hvis man ikke vil indse, at den situation, der hersker i Albanien, lynhurtigt kan udvikle sig til noget, der er langt værre i den historisk set altid urolige Balkanregion.

Danske hjælpeorganisationer, dansk forsvar og mange andre lande har i årevis ydet en fortræffelig indsats i Bosnien, bl.a. af de samme grunde som dem, der er anført som begrundelse for regeringens forslag. Jeg vil sige det sådan, at den indsats i værste fald kan vise sig at være forgæves, hvis man ikke gør det, regeringen nu lægger op til for at bringe ro og forbedre forholdene i Albanien. Jeg hilser samtidig med tilfredshed – det ligger ganske vist uden for dette forslag – at man fra en lang række organisationers side, både EU og andre, også vil forsøge at give Albanien økonomisk støtte til at komme på ret køl, for som det tidligere er sagt, skal der naturligvis et bredt spektrum af initiativer til for at bringe dette undertrykte folk på banen og bringe ro i området.

Fra Venstres side lægger vi vægt på, at den militære indsats sker efter anmodning fra den forsoningsregering, der er dannet af alle partier i landet. Jeg inlader mig ikke i en diskussion om, hvor vidt og bredt disse partier er repræsenteret i syd eller nord; jeg konstaterer bare, at samtlige partier i Albanien sidder i den forsoningsregering, som har ønsket den indsats, regeringen anmoder om samtykke til at udføre. OSCE har støttet indsættelsen af styrken, OSCE og andre har erklæret sig rede til at bistå Albanien med en demokratisk opbygning og forbedre et parlamentsvalg her til juni, FN's Sikkerhedsråd har givet bemyndigelse til indsættelse af en styrke, og det albanske parlament har så sent som den 30. marts i år godkendt indsættelsen af styrken. Det er alle disse ting, Venstre har forholdt sig til, og jeg mener, at vi også her i det danske parlament har at forholde os til, at det er den beslutningsproces, der ligger bag den vurdering, vi skal foretage.

Angående den danske militære styrkes opgaver fremgår det klart af højre spalte i fremsættelsestalen, at de består i at sikre kontrollen med de primære transportknudepunkter og -ruter for at sikre indførsel og distribution af nødhjælp, men også i at bistå med at sikre rammerne for internationale civile og humanitære organisationers arbejde i Albanien. Det er opgaver, som er utrolig vigtige, og jeg er enig i, at de bør udføres. Foreløbig kan vi hilse med tilfredshed, at de første styrker, som Italien har sat ind i Albanien, tilsyneladende er blevet mødt med venligsindede tilkendegivelser fra befolkningen. Man har behov for styrkerne dernede, fordi en flok kriminelle bander er ved at overtage styret i landet, og disse første tropper ville ikke være